

*Jarenlang was ze sceptisch,
nu gelooft Marianne... in engelen!*

Engelengeduld

Hoe paranormaalgevoelig ze ook is, reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele-den Boer geloofde nooit zo in engelen en lichtwezens. Toch moet ze na enkele persoonlijke ontmoetingen met doorschijnende wezens, met en zonder vleugels, anders concluderen. Engelen bestaan!

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

'Ik hoorde een vreemd klapwiekend geluid en plotseling reden drie motoragenten naast mijn auto'

Ik kan spottend reageren als iemand bij het minste of geringste dwarrelende vogelveertje uitroept: "Een engel!" Nee, dat is echt niet altijd een teken dat net een engel voorbij vloog. Maar het piepkleine, witte donzige veertje dat vorige maand ineens vanuit het niets naast me op de passagiersstoel in mijn auto neerdaalde, liet ik mooi twee weken liggen. Totdat het op een dag vanzelf verdwenen was. Dat mini-veertje gaf me een veilig gevoel. Baat het niet, schaadt het niet, dacht ik. Engelenbescherming op de snelweg komt tegenwoordig goed van pas bij al die zigzaggende hardrijders, die eerder op hun mobiel kijken dan op hun medeweggebruikers letten. Op zulke momenten geloof ik van harte in de positieve beschermingskracht van een veertje uit een mogelijke engelvleugel.

Hulp vragen

"Geloof jij in engelen?", vragen cliënten me als ze in therapiesessies geconfronteerd worden met mystieke wezens. Ze doelen dan meestal op aartsengelen zoals de 'opperboodschappers' Michaël, Gabriël, Rafaël en Uriël of andere grote lichtwezens met vleugels. Ik geloof zeker dat zulke engelen bestaan, maar ik kom ze niet vaak tegen. Wel neem ik zielsenergieën van overleden personen waar; die energie voelt voor mij aan als ijl en transparant. Dat lijkt misschien in de verte op engelenenergie, toch is dat anders. Ik heb ontmoetingen gehad met negatief aanvoelende entiteiten en met vriendelijke zielsenergieën en geleidegidsen. Ik kwam ook lichtwezens uit andere dimensies tegen die sereen en zacht-aardig aanvoelden, maar dat waren geen engelen met vleugels. Aartsengelen met hun mooi klinkende namen, ik heb daar niet veel mee. Of zij niet met mij.

Ik hou van het heft in eigen hand nemen, dingen doen zonder hulp van anderen. Het is *mijn* leven, *mijn* incarnatie op deze aarde. Iets alleen presteren, vind ik fijn. Zouden mijn karige ontmoetingen met engelen het gevolg zijn van mijn zelfstandige karakter? Ik hou ervan om in mijn uppie verhalen, artikelen en boeken te schrijven. De voldoening die dat achteraf geeft, vind ik aangenaam. Assistentie inroepen van (on)bekende personen of vanuit de spirituele wereld doe ik weinig, al beseft ik goed dat ik dankzij meer aards of spiritueel teamwork wellicht tot nog betere prestaties zou kunnen komen. Ach, eenieder heeft wat te leren in een leven, nietwaar? Ook ik! Samenwerken met anderen, dat is nog een dingetje. Ik heb het er weleens over met een spirituele vriendin, die op elke belangrijke vraag mediteert en haar 'hogere zelf' raadpleegt voor een juist antwoord. Zij trekt met het grootste gemak een blik geleidegidsen open. Schakelt engelbewaarders en overledenen 'aan de andere kant' in voor allerlei adviezen. Dat vind ik te veel van het goede. In het kader van aardse leerprocessen wil ik graag in mijn eentje iets kunnen. Volgens die vriendin mag ik gerust, wanneer ik wil, alle hulpstroepen laten aanrukken die er bestaan, dus ook geleidegidsen en (bescherm)engelen. Dat is nu net het punt, ik wil dat niet. Laat entiteiten in de geestelijke wereld anderen maar gaan helpen, al begrijp ik dat een gulden middenweg waarschijnlijk verstandiger is.

Engelen of agenten?

Over engelenhulp gesproken. Mijn man vertrok 's ochtends vroeg een keer gehaast naar zijn werk. Hij had dik twee uur filerijden voor de boeg voordat hij op de plaats van bestemming zou aankomen. Het eerste stuk - vanaf huis tot aan de snelweg - kon hij volgens het fileoverzicht op de routeplanner flink doorrijden, daarna zou hij geheid in de file terechtkomen. Daarom stootte hij er snel vandoor in zijn wagen, hij had haast. Ik vond het gevaarlijk. Gewoonlijk is hij een rustige rijder; niet die ochtend. Ik deed een schietgebedje en richtte me tot 'die engelenclub daar ergens boven mijn hoofd', waar ik normaal gesproken weinig van moet hebben. Hulp vragen voor een ander is minder moeilijk. Hardop zei ik: "Engelen, bescherm hem alsjeblieft! Hij rijdt veel te hard, laat hem voorzichtig zijn." Meer kon ik niet doen en ik probeerde mijn bezorgdheid los te laten.

Twintig minuten later liet mijn smartphone een vrolijk deuntje horen. Manlief belde *handsfree* met zijn mobiele telefoon vanuit zijn auto om te vertellen 'dat iets heel gek was gebeurd'. Nadat hij wegreed van huis, draaide hij tien minuten later vanaf de provinciale weg de snelweg op. Hij vertelde: "Ik hoorde een vreemd klapwiekend geluid, dat op een helikopter leek. Plotse-ling reden drie motoragenten naast mijn auto. Eén voor, twee opzij. Ik had werkelijk geen idee waar ze vandaan kwamen. Net een politie-escorte. Omdat ik 130 reed in plaats van de toegestane 100 kilometer per uur, gebaarde één motoragent dat ik naar de zijkant van de weg moest rijden. Ik moest stoppen op de vluchtstrook en baalde, want ik zou vast een vette boete krijgen. Eigen schuld. Eén van die agenten zei vriendelijk dat ze me slechts wilden waarschuwen. Hij zei dat ik beter op mijn snelheid moest letten, want ze wilden niet dat ik zou verongelukken. Ik kreeg geen boete, alleen een waarschuwing. Die agent was extreem aardig, dat heb ik niet eerder meegemaakt." Mijn partner beloofde dat hij netjes 100 kilometer per uur zou gaan rijden. "Ineens waren ze alle drie, poef, verdwenen! Ze losten voor mijn ogen op, terwijl ik weer gebrom hoorde. 't Klonk als bijengezoem of een ronkende helikopter. De drie motoragenten waren verdwenen. Ik snap niet hoe dit kon gebeuren. Ik zag ze nergens meer, heb ze niet zien vertrekken. Ik vond het bijna griezelig."

Wat hij zei, gaf mij kippenvel op de armen. "Waren ze echt, die agenten?", vroeg ik en ik vertelde hem van mijn schietgebedje en verzoek richting engelen. "Konden het engelen zijn geweest?" Zijn antwoord: "Nee, natuurlijk niet. Engelen? Ben je mal. Wat gek was, ik kon hun gezichten niet goed zien. Ze droegen helmen en hadden donkere zonnebrillen op. Ik moest naar de zijkant van de weg en stoppen op de vluchtstrook. Ik parkeerde daar de auto, dat heb ik niet verzonnen. Dat ze zomaar oplosten, dat was eng!" Waren dit gewone, aardse motoragenten die mijn schietgebedje - dat mijn man minder hard moest rijden - hadden opgevangen en aan hem overbrachten? Alles is immers energie en uitgezonden energie(boodschappen) kunnen opgepikt worden. Ging het om (bescherm)engelen, 'vermomd' als agenten? Vanwaar dat klapwiekende helikoptergeluid en merkwaardige bijengezoem? Lawaai van vleugelslagen van engelen? Had mijn partner domweg geluk gehad dat hij geen boete kreeg? Vond deze situatie plaats in zijn hoofd? Was het zijn verbeelding, ingegeven door mijn zorg op afstand? Of was

hier sprake van een heuse engeleninterventie? Bij het schrijven van dit artikel vroeg ik mijn echtgenoot: "Mag ik deze gebeurtenis in mijn verhaal voor ParaVisie zetten?" Hij antwoordde: "Ja, hoor. Dat was zo'n bizarre ervaring, ik weet nog steeds niet wat ik ervan moet geloven."

Onzichtbare hand

Bovengenoemd gebeuren doet me terugdenken aan een miraculeuze situatie, jaren geleden. Ik was twintig en net in het bezit van mijn eerste auto. Ik werkte in Eindhoven, woonde in Dongen. Iedere werkdag reed ik op dezelfde tijdstippen heen en weer tussen stad en dorp, dorp en stad. Tot die ene herfstdag. Mijn taken voor die dag zaten erop, ik stopte klokslag 17.15 uur. Treuzelde opeens bij het opruimen van mijn bureau. Een collega vroeg: "Moet je niet naar huis?" "Ja", zei ik, "eigenlijk wel". Toch maakte ik geen aanstalten om de bedrijfsafdeling te verlaten. Als verstijfd stond ik naast mijn bureaustoel met wieltjes. Ik voelde twee onzichtbare handen op mijn schouders drukken en daarna een hand in mijn rug! Ik draaide me om. Niets, niemand te zien! Met kloppend hart ging ik zitten. Iets onzichtbaars dwong me terug op mijn zitplaats aan mijn bureau! Een geest? Van spirituele zaken wilde ik in die tijd weinig weten. Telkens als ik weer wilde opstaan, voelde ik opnieuw een hand in mijn rug. Zachtjes. Vriendelijk. Dwingend. Ik vond het vreselijk eng, maar gaf wel gehoor aan 'zitten blijven'. Ik zag hoe andere collega's de afdeling verlieten. Ik wachtte. En wachtte. Te bang en verbaasd om tegen te sputteren. Twintig minuten, een half uur ging voorbij. Ik deed verschillende pogingen om op te staan; de onzichtbare hand duwde me even zo vriendelijk weer terug op mijn plek. 'Zitten blijven', zo voelde dat. Toen ik eindelijk de druk in mijn rug niet langer voelde, stond ik op. Mijn benen bibberden. Ik liep het kantoor uit, naar buiten, richting auto op de parkeerplaats. Haalde diep adem, stapte in mijn wagen en reed naar huis.

Doordat ik later vertrok dan gebruikelijk, moest ik na vijftien minuten rijden aansluiten bij een lange stoet stilstaande auto's. File. Die herfstdag was het vroeg donker en het mistte. Ik vond de file vervelend, omdat ik laat thuis zou zijn. Politieauto's, sire-

'Engelen zijn geduldige, betrouwbare, liefdevolle lichtleermeesters die op aanvraag met ons communiceren en bijstand verlenen'

nes, ambulances, een takelwagen... ik stond vast op de randweg van Eindhoven en vroeg me af wat er gebeurd was. Een stem die ik in mijn hoofd hoorde, bezorgde me kippenvel, van mijn kruin tot aan mijn tenen: "Het was voor je eigen veiligheid". Pas toen begreep ik dat wanneer ik op het gangbare tijdstip van mijn werkplek vertrokken was, ik midden in die kettingbotsing had gezeten. Rijdend naar huis, puzzelde ik over waarom een geest uit het dodenrijk wilde voorkomen dat ik een ongeluk zou krijgen. Waarom ik en niet iemand anders? Dat dit 'iets' een engelbewaarder kon zijn, daar dacht ik niet aan. Ik vond die onzichtbare bemoeienis, hoe aardig bedoeld, doodeng en probeerde de gebeurtenis te vergeten.

Mannelijke engel

Slechts één keer had ik een ervaring met een 'echte engel met vleugels'. Die ontmoeting was indrukwekkend! In een vervelende periode - waarin ik me probeerde af te schermen voor negatieve energie van een halfgare stalker, die bedreigingen uitte in nare brieven en doodsverwensingen achterliet op mijn voice-mail (de paranormale wereld is niet altijd lief en vriendelijk, laten we reëel blijven) - ging op een middag de telefoon over in mijn praktijk. Ik nam op en hoorde iemand aan de andere kant zwaar ademen. Een man? Het was een 'zij', iemand die zich niet nader bekend wenste te maken. Ik wist wie de vrouw was, herkende haar energie. Paranormaal kijken en voelen op afstand heeft voor- en nadelen. In een fractie van een seconde, het ogenblik dat ik haar herkende, voelde ik direct hoe ze zwarte energie mijn kant uitzond en ik huiverde. Zo veel haat, niet te bevatten. In een reflex verbrak ik de telefoonverbinding. Mijn hart bonkte haast uit mijn lijf van angst. Het enige dat ik kon bedenken om te doen, was schreeuwen naar 'boven': "Ik wil bescherming! NU!"

Tot mijn verrassing werd mijn verzoek onmiddellijk ingewilligd. Binnen in de praktijkruimte waar ik me bevond begon het zacht te waaien. Wind ruiste alsof een plotselinge zomerstorm opstak. De luchtdruk om me heen veranderde op een manier alsof in het vertrek ruimte vrijgemaakt werd voor iets groots dat in aantocht was. Een engel daalde neer! Werkelijk, ik schrok me

kapot. Dat was niet wat ik verwachtte. Hulp, okay, maar dit? Ik zag geen engel (niet met mijn gewone ogen), toch wist en voelde ik dat een engel naderbij kwam. Het windgeruis dat ik hoorde, was afkomstig van twee grote vleugels die heen en weer bewogen. Vleugels van minstens vijf meter. Een lichtwezen van gigantisch groot formaat reikte in zijn geheel tot ver boven mijn woonhuis, waar de praktijk gevestigd was. Mijn schrik verdween toen ik merkte hoe deze mannelijk aanvoelende energievorm zich naar me toeboog en zijn vleugels beschermend om me heen vouwde. Liefdevol. Ik begon te huilen van ontroering, wist niet dat dit bestond of mogelijk was. Een echte engel! Met vleugels! Het gevoel door zoiets majestueus te worden beschermd was ongekend en fantastisch mooi.

Ik herinner me, dat ik mezelf in de arm kneep om te checken of ik niet droomde. Ik droomde niet, dit was echt! Een engelachtig wezen met megagrote vleugels. Pas uren na die ontmoeting vroeg ik me af of die vleugels veren hadden of niet. Ik kwam tot de conclusie dat die (bescherm)engel een immens groot transparant energiewezen was, dat zich op een andere lichtfrequentie bevond dan die van ons, gewone mensen. Komend uit andere sferen dan het aardse en dat het zich kon buigen, rekken en vormen tot een bepaalde gestalte of silhouet, opdat wij stervelingen hun verschijning op die manier kunnen begrijpen of hanteren. Het was één van de wonderlijkste ervaringen in mijn leven.

Vrouwelijke droomengel voorkomt inbraak

Als ik tijdens mijn slaap in heldere dromen een engel ontwaar, sta ik er minder sceptisch tegenover. Een jaar of zeven terug sliep ik 's nachts thuis, heerlijk in mijn bed. Echtgenoot naast me, die nergens wakker van wordt, behalve de wekker. Ik droomde dat ik boven ons huis zweefde. Plots hoorde ik beneden op de grond twee mannen met elkaar fluisteren. Ik had net zo'n plezierige vlieg-droom en had geen zin hier aandacht aan te besteden. Ik verstond die mannen op de grond niet eens, ze spraken in een andere taal. Opeens kwam in mijn droom een vrouwelijke, lichtgevende verschijning op me af zweven. Dwingend sprak ze: "Je moet wakker worden!" Ik schrok wakker en opende slaperig mijn ogen. Door het slaapkamerraam zag ik onze buitenverlichting aanfloepen, verlichting die 's nachts op een sensor reageert wanneer niet-genode gasten te dichtbij komen. Ik tastte naar mijn bril, zette die op en liep naar de gang. Keek door het raam naar buiten en zag donkere gestalten bewegen. Twee schimmige figuren klommen over ons hekwerk! Wat? Met een ruk opende ik het raam en riep: "Wegwezen, hier wordt niet ingebroken!" Beide kerels schrokken, klommen naar beneden en zetten het op een lopen. Verderop hoorde ik een brommer starten. Mijn man was wakker geworden van mijn geroep en vroeg wat er aan de hand was. Ik zei hem: "Inbrekers. Eén van die twee is er op zijn scooter vandoor. Hij komt niet ver. Net goed." Hoopte ik dat of wist ik dat? Bibberig belde ik de politie en meldde dat inbrekers in onze buurt actief waren. Daarna viel ik in een onrustige, droomloze slaap. Geen engel meer te bekennen.

Die week las ik een regionaal persbericht. In ons dorp was midden in die bewuste nacht een scooterrijder zwaargewond

langs de kant van de weg gevonden, in een greppel, een paar straten bij ons vandaan. De politie meldde 'niet te weten wat die Oost-Europeaan daar op dat tijdstip deed' en 'mogelijk inbrekerswerktuig lag naast zijn voertuig'. Droomengelen, je kunt beter naar ze luisteren. Soms hebben ze nuttige informatie.

Lichtwezens

Lang heb ik het bestaan van *alle* soorten lichtwezens weggelachen. Een voorbeeld. Gierend van de lach schreef ik me, samen met vriendin Betty, in voor een 'engelenworkshop'. Door middel van een groepsvisualisatie konden deelnemers contact leggen met aartsengelen. We geloofden niet dat dit mogelijk was. Het zou wel erg toevallig zijn als juist op die middag gedurende de workshop Michaël, Gabriël enzovoort zich in een yogastudio in Rotterdam zouden laten zien. Aartsengelen hadden vast wat beters te doen.

De sfeer in de yogastudio was Zennn met een hoofdletter. Alle, meest vrouwelijke, deelnemers hadden een helder, schoon en prettig aura. De workshopleidster was een serene verschijning en de lieflijkheid zelf. De groepsvisualisatie was rustgevend, maar ik zag geen enkele aartsengel mijn richting op komen. Na afloop van de geleide meditatie mochten alle deelnemers vertellen wat ze hadden meegemaakt. Ze repten, vaak met gelukzalige glimlach om de mond, over hun ge-wel-di-ge ontmoetingen met Michaël en Gabriël. Anderen vertelden dat ze prachtige engel- en geestverschijningen met vleugels en vlammeende zwaarden hadden gezien. Ik viel stil. Ik had geen enkele aartsengel zien neerdalen voor mijn geestesoog.

Wel had ik, totaal onverwacht, vlak voor de meditatie langgerekte ijle lichtwezens gezien. Ik nam aan dat ik ze gefantaseerd had. Ze waren doorzichtig, wittig groen van kleur. Kwamen binnen via een geopend 'bovenlicht', een kiepraampje, en bewogen zich vloeiend door de yogastudio heen. Hoe toepasselijk verzonnen, dacht ik, lichtwezens die van boven kwamen via een bovenlicht. Moest er zelf nog om grinniken. Ik bedacht geen aartsengelen met vleugels, maar andere zwevende energieën. Ze cirkelden om me heen, gaven een berichtje door dat

'Een lichtwezen van gigantisch groot formaat reikte in zijn geheel tot ver boven mijn woonhuis'

bedoeld was voor één van de andere vrouwen, en zweefden weer weg. Ik voelde hoe ze lichtjes om me heen suisden. Ze deden denken aan sprookjes-zee-meerminnen die soepel door het water glijden. Vriendin Betty had net zomin als ik een *close encounter* met een aartsengel gehad. Echter, zij was diep onder de indruk van anderen die erover vertelden. Al met al een bijzondere workshop. De meeste vrouwen hadden een boodschap doorgekregen van 'hun aartsengel'.

Ik vertelde de workshopleidster dat ik helaas geen engelen had gezien. Enigszins spottend trok ze haar wenkbrauwen op. Ze zei: "Tja, die ijle dunne groene wezens die jou daarnet bezochten en via dat raampje kwamen, zijn van een heel andere orde. Hadden ze geen boodschap voor je?" Hartverzakking! Zij had ze eveneens waargenomen, net als ik! Hevig geschrokken gaf ik het berichtje door, bedoeld voor één van de deelnemers. De leidster zei droogjes: "Ach ja, er is meer tussen hemel en aarde dan je denkt."

Adem van de geest

Ik hou het er maar op dat, in geval van nood, engelen van divers pluimage uit

andere sferen en dimensies ons met raad en daad terzijde staan. Waarom ze voor de ene sterveling harder of vaker werken dan voor de andere, is me niet duidelijk. Dat ze ons belangwekkende mededelingen doen - de naam aartsengel komt trouwens uit het oud-Grieks en betekende opperboodschapper - en ons beschermen op z'n tijd, vind ik een aangename gedachte. Verder vind ik het ongelooflijk lief, dat ze engelengeduld hebben gehad met mij. Jarenlang sputterde ik tegen om te geloven dat ze bestaan, dat we ze kunnen aanroepen voor hulp. Ze wachtten met zich kenbaar maken, totdat ik zelf om hun assistentie vroeg. Het zijn geduldige, betrouwbare, liefdevolle lichtleermeesters die op aanvraag met ons communiceren en 'geestelijke' bijstand verlenen. En, ik moet toegeven, hun medewerking is handig. Dit artikel schrijven - ik had weinig tijd - ging vlotter dan normaal het geval is. Om te testen of 'ze' wilden helpen, vroeg ik gewoon om hun medewerking. Hoe simpel kan het zijn! Ja, ja, ik leer bij. Geloof ik in engelen? Tegenwoordig wel! Zoals Mathilde Santing loepzuiver zingt in de song 'Inspiratie' (*inspired by spirits*): *'Je noemde het inspiratie, en zo noemt men het 't meest, en dat is het ook, de ingebleden adem, van de geest.'* •

OPROEP

Heb jij een ontmoeting met een engel gehad? Hulp gekregen van een lichtwezen met of zonder vleugels? In een droom of in een andere situatie? Ging het om een mannelijke of vrouwelijke variant? Wil je die ervaring delen met anderen? Reïncarnatietherapeute en schrijfster Marianne Notschaele gaat een nieuw boek samenstellen met jullie ervaringen! Mail jouw persoonlijke verhaal naar **rhapublishing@gmail.com** en Marianne neemt contact met je op.